

Sygn. akt: I C 166/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Rafał Szurka
Protokolant:	protokolant Magdalena Korcył

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2020 r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa T. D.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w B.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 zł. (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
3. przyznaje ze Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. M. (1) kwotę 120 zł. (sto dwadzieścia złotych) podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług według stawki obowiązującej tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
4. obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi.

Sygn. akt I C 166/17

UZASADNIENIE

Powód, T. D., precyzując swoje żądanie w niniejszej sprawie, wniósł o zasądzenie od pozwanego, Skarbu Państwa – Aresztu Śledczego w B., łącznie kwoty 200.000 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o ustalenie odpowiedzialności pozwanego wobec powoda za szkody mogące powstać w przyszłości, i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego tytułem pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu. W uzasadnieniu wskazano, że powód odbywa karę pozbawienia wolności od 2013 roku i w tym czasie w pozwanej jednostce doznał w dniu 20 czerwca 2016 roku urazu kolana, które w wyniku spóźnionej i niewłaściwej opieki medycznej przerodziło się w trwałe schorzenie, które uniemożliwia powodowi normalne funkcjonowanie oraz jest przyczyną stałego i silnego bólu. Niewłaściwa opieka medyczna miała dotyczyć braku odpowiedniej konsultacji, ograniczenia leczenia tylko do podawania leków, braku przeprowadzenia rekonstrukcji kolana. Z tego powodu roszczenie powoda dotyczy kwoty 100.000 złotych z tytułu odszkodowania. Nadto powód podczas osadzenia był umieszczany w jednej celi z osobami chorymi chorobami zakaźnymi, umyślowo chorymi oraz uzależnionymi od narkotyków, czym naruszono jego dobra osobiste, bowiem powodowało to u powoda

obawy przed zakażeniem, atakiem ze strony tych osób i brakiem bezpieczeństwa. Z tego tytułu domagał się zasądzenia pozostałej kwoty 100.000 złotych. Jako podstawę roszczenia wskazano art. 415 kc, art. 110 § 2 kkw z uwagi na brak wyposażenia cel w odpowiedni sprzęt zapewniający warunki higieny, art. 23 kc wskazując na naruszenie dobra osobistego w postaci prawa do życia wolnego od stresu i obawy o własne zdrowie, oraz prawo do właściwego leczenia (k. 36-45 akt).

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o odrzucenie pozwu w zakresie roszczenia powoda w związku z nieprawidłowym leczeniem stawu kolanowego, ewentualnie o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany zaprzeczył wszelkim twierdzeniom powoda, wskazał że przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy toczy się postępowanie w związku z nieprawidłowym leczeniem powoda. W zakresie leczenia powoda pozwany wskazał, że podjął niezbędne czynności lecznicze i konsultacje, na podstawie których szpital nie wyraził zgody na operację powoda w warunkach wolnościowych pod konwojem, zaś sąd penitencjarny nie udzielił przerwy w karze, i brak jest podstaw obecnie do kwestionowania prawomocnych rozstrzygnięć tego sądu. Pozwany podniósł także, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda poprzez osadzenie powoda w celi z osobami chorymi, albowiem obowiązujące przepisy nie nakładają obowiązku izolowania osadzonych, chorych. Wskazano także, że powód nie wykazał, aby poniósł szkodę lub krzywdę w adekwatnym związku przyczynowym, nie uzasadnił wysokości roszczenia (k. 57-66 akt).

W sprawie, toczącej się przed Sądem Rejonowym w Bydgoszczy, postępowanie w sprawie zostało umorzone w związku z cofnięciem pozwu. W związku z tym postanowieniem z dnia 22 czerwca 2020 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o częściowe odrzucenie pozwu (k. 708 akt).

Sąd ustalił, co następuje:

Powód od 2014 roku był osadzony w Areszcie Śledczym w B..

/dowód: przeglądarka historii rozmieszczenia – k. 67-68 akt/

Podczas osadzenia powód przebywał w celi z osobami chorymi na HCV i HIV. Areszt nie informował innych osadzonych o tym, że w celi przebywają osoby chore. Osadzeni sami informowali innych o swoich chorobach. W takiej sytuacji to sami osadzeni zachowywali środki ostrożności w celi, jak również sami osadzeni z chorobami mieli świadomość zachowania ostrożności. W związku z urazem kolana powód był konsultowany przez lekarza i otrzymywał leki. Był kierowany na rehabilitację kolana na oddziale szpitalnym aresztu. Miał wykonany rezonans. Konsultacje ortopedyczne były także przeprowadzane przez lekarzy z zewnątrz aresztu, także na wniosek powoda, już w 2016 roku. Został zgłoszony na konsultację z możliwością zabiegu artroskopowego w Szpitalu (...) w Ł.. Konsultacje miały na celu ocenę kwalifikacji do zabiegu. Z uwagi na przewlekły uraz powoda, operacja kolana nie miała charakteru pilnego. Jeszcze przed osadzeniem powód doznał urazu kolana, w 1998 roku.

/dowód: zeznania świadków M. F. – k. 241v-242 akt i k. 246 akt od 00:05:35 do 00:22:13, częściowe B. K. – k. 242-243 akt i k. 246 akt od 00:23:41 do 00:45:44, częściowe D. T. – k. 243-244 akt i k. 246 akt od 00:46:29 do 00:59:48, częściowe R. S. – k. 244 akt i k. 246 akt od 01:06:32 do 01:19:08, częściowe L. W. – k.423-424 akt i k. 427 akt od 00:03:00 do 00:26:34, częściowe J. M. (2) – k. 424-425 akt i k. 427 akt od 00:33:58 do 00:45:36, częściowe S. K. – k. 425 akt i k. 427 akt od 00:46:47 do 00:54:54, częściowe R. R. – k. 482 akt i k. 485 akt od 00:03:01 do 00:14: 38, W. Z. – k. 482v-483 akt i k. 485 akt od 00:16:03 do 01:09:06, opinia o stanie zdrowia powoda – k. 152 akt, zeznania świadka J. T. – k. 532 akt i k. 534 akt od 00:02:21 do 00:16:33, zeznania świadka A. J. – k. 606-607 akt i k. 612 akt od 00:03:16 do 00:23:38, częściowe zeznania powoda – k. 608-610 akt i k. 612 akt od 00:35:05 do 01:16:31/

W trakcie osadzenia sześciokrotnie przeprowadzono z nim rozmowę z psychologiem, podczas których jego stan psychiczny nie budził większych zastrzeżeń, wskazywał w nich że nie podoba mu się udzielana pomoc medyczna w związku z kontuzją kolana, w związku z tym zaprzestanie przyjmowania posiłków, domagał się specjalistycznej operacji w warunkach wolnościowych na koszt Aresztu, nie żądał przerwy w karze z uwagi na brak własnych środków na taki zabieg. Nie wskazywał na jakiegokolwiek problemy psychiczne. Z własnej inicjatywy pytał o możliwość uzyskania

zgody na samotne przebywanie w celi mieszkalnej, na wyjaśnienia w tym zakresie, nie wniósł uwag. Wskazano w nich także, że powód chce ugrać zadośćuczynienie, w celi mieszkalnej funkcjonuje bez pomocy osób trzecich. Gdyby osadzony, w tym powód, zgłaszał podczas takiej rozmowy zagrożenie w celi, informacja o tym znalazłaby się w notatce.

/dowód: przeglądarka rozmów psychologicznych – k. 73 akt, notatki z rozmów psychologicznych – k. 74-76 i 108-113 akt, zeznania świadków P. K. – k.483v-484 akt i k. 485 akt od 01:12:18 do 01:18:57, M. K. – k. 516 akt od 00:05:26 do 00:12:46, S. R. – k. 516-517 akt od 00:12:57 do 00:17:09/

Podczas osadzenia w Areszcie Śledczym w B. powód był prawidłowo leczony w zakresie doznanego urazu kolana, nie stwierdza się uchybień. Upadek powoda w dniu 20 czerwca 2016 roku nie spowodował uszkodzenia stawu kolanowego lewego i niestabilności stawu kolanowego lewego. Powód od 1998 roku miał trwałe uszkodzenie stawu kolanowego lewego i zaleconą operację – plastykę więzadła krzyżowego przedniego stawu kolanowego. Nie doszło do obrzęku po zdarzeniu w jednostce. Do dnia 21 lipca 2016 roku powód odbywał leczenie rehabilitacyjne, po tej dacie odmówił dalszego leczenia. Powód nie stosował się do zalecenia używania ortezy stawu. Niestabilność stawu kolanowego lewego występowała u powoda już od 1998 roku, nie zaś od zdarzenia w jednostce penitencjarnej. Uraz w areszcie mógł jedynie czasowo nasilić dolegliwości bólowe w przebiegu wtórnych zmian zwyrodnieniowych stawu kolanowego lewego oraz wieloletniej niestabilności tego stawu. W związku ze zdarzeniem z dnia 20 czerwca 2016 roku powód nie wymaga zabiegu operacyjnego, które ma ścisły związek z wcześniejszym uszkodzeniem więzadła krzyżowego przedniego stawu kolanowego. Obecnie powód nie wymaga pilnego leczenia operacyjnego. Zabieg, w postaci plastyki aparatu więzadłowego stawu kolanowego lewego, można przeprowadzić w trybie planowym, bez konieczności przerwy w karze. Doznany uraz z dnia 20 czerwca 2016 roku nie przyczynił się do pogorszenia stanu zdrowia i sprawności powoda, nie spowodował jego krzywdy i cierpienia we wskazanym przez niego zakresie. Wszelkie ograniczenia, skutki i cierpienia w życiu obecnym, mają wyłącznie związek z trwałym uszkodzeniem z 1998 roku. Także warunki osadzenia powoda w Areszcie Śledczym w B. nie miały żadnego wpływu negatywnego na stan jego zdrowia oraz na stan sprawności jego organizmu. W tych warunkach powód może być w pełni zabezpieczony do czasu planowanego zabiegu.

/dowód: pisemna opinia Instytutu (...) z dnia 27 maja 2019 roku – k. 647-661 akt, dokumentacja medyczna powoda – k. 46-53, 212-233 akt oraz załącznik do akt, książeczka zdrowia osadzonego – k. 117-156 akt/

Powód składał skargi na działanie pozwanej jednostki, które były rozpoznawane negatywnie lub pozostawiane bez rozpoznania z uwagi na wcześniejsze rozpoznanie.

/dowód: odpisy pism Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej – k. 157-158, 218-221, 490-493 akt/

Powód zwracał się do sądu penitencjarnego o udzielenie mu przerwy w karze z uwagi na stan zdrowia, na czas operacji i leczenia. Sąd odmawiał przerwy w karze z uwagi na to, że leczenie może być przeprowadzone w warunkach szpitala więziennego, na co nie wyrażał zgody powód. W toku procesu powód został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego w szpitalu w N. na dzień 17 stycznia 2019 roku, jednakże nie pod konwojem.

/dowód: opinia o stanie zdrowia powoda wraz z informacjami szpitala – k. 593-596 akt, akta sprawy V K. 158/17 i V K. (...) Sądu Okręgowego w Bydgoszczy – załączniki do akt/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów, w postaci dokumentów przedłożonych przez strony, których treści i forma nie były kwestionowane, zatem stanowiły one wiarygodny materiał dowodowy w sprawie. Sąd uwzględnił także treść zeznań świadków, wskazanych przez pozwanego, albowiem ich treść znalazła potwierdzenie w dowodach z dokumentów, co świadczy o ich prawdziwości, a także świadkowie ci potwierdzili swoje notatki czy wpisy, dokonane w dokumentach, które im przedstawiono. Z kolei ze strony świadków wskazanych przez powoda, Sąd dał im wiarę w takim zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w innych dowodach. Odnośnie świadków, którzy byli osadzeni razem z powodem, Sąd uwzględnił te zeznania, które potwierdzały, że faktycznie powód był osadzony w jednej celi z osobami chorymi czy zakażonymi, bo to było bezsporne. W pozostałym zakresie podnieść należy, że świadkowie ci z racji wspólnego osadzenia z powodem, byli zainteresowani tym, aby zeznawać na

jego korzyść, nadto w swoich zeznaniach odwoływali się nie do faktów, tylko do możliwych odczuć powoda, wreszcie nie mieli wiedzy o pewnych okolicznościach, na które w niniejszej sprawie powoływał się powód. Taka sama ocena dotyczy zeznań samego powoda, które w większości miały charakter subiektywnych odczuć, a nie obiektywnych faktów. Sąd w pełni dał wiarę opinii instytutu, która jest szczegółowa, oparta o dostępną dokumentację medyczną, jest jasna, logiczna i została sporządzona w oparciu o aktualną wiedzę medyczną we wskazanej dziedzinie ortopedycznej i traumatologicznej. W ocenie Sądu jest ona pełna i nie wymagała uzupełnienia, w związku z jednoznacznością ustaleń. W związku z tym Sąd pominął wnioski powoda w tym zakresie, jako zmierzające tylko do przedłużenia postępowania, także w zakresie pozostałych wniosków dowodowych, w postaci dowodu z opinii psychologa. Podnieść należy, że na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego Sąd może dopuścić dowód z opinii nie tylko biegłego z listy biegłych danego Sądu, ale także z opinii instytutu, który w ramach czynności formalnie wyznacza osobę uprawnioną z danej dziedziny, która de facto sporządza opinię w imieniu nie własnym, lecz wskazanego w postanowieniu instytutu. W takiej sytuacji biegłym jest nie ta osoba, tylko instytut. Wskazany w niniejszej sprawie instytut jest podmiotem, który jest uprawniony do sporządzenia opinii, i także w innych sprawach Sąd meriti korzysta z jego opinii. W konsekwencji także osoba, reprezentująca dany instytut, podpisuje się pod treścią opinii. W związku z tym zarzuty formalne powoda nie podlegały uwzględnieniu. Dalej, podnieść należy, że zarzuty merytorycznie wskazywały li tylko na niezadowolenie powoda z treści samej opinii, albowiem zdaniem Sądu wydana w sprawie opinia nie pomija istotnych dla sprawy okoliczności, w zarzutach do opinii wskazano jedynie na twierdzenia powoda, nie wskazano na dowody, które mogłyby skutecznie podważyć treść opinii instytutu. Mając zaś na uwadze dowody w zakresie przeprowadzonych z powodem rozmów psychologicznych, Sąd pominął dowód z opinii biegłego w tym zakresie, także jako przedłużający postępowanie. Powód jednocześnie cofnął wnioski o przesłuchanie części świadków (k. 517v akt).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W zakresie roszczenia o odszkodowanie co do niewłaściwego leczenia powoda w Areszcie Śledczym w B. podnieść należy, że w istocie przeprowadzony w sprawie dowód z opinii instytutu w swojej treści zaprzeczył odmiennym twierdzeniom powoda, a tym samym stanowił podstawę do oddalenia powództwa w tej części żądania powoda. Jak bowiem wynika z jej treści, a także z treści dokumentacji medycznej, powód był przez okres swojego osadzenia konsultowany przez lekarzy pozwanego, także przez lekarzy z zewnątrz na jego wniosek, miał przeprowadzone odpowiednie badania, wreszcie już w toku procesu został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego, który nie ma charakteru pilnego, lecz planowy. Potwierdziły to decyzje sądu penitencjarnego w przedmiocie wniosku powoda o udzielenie przerwy w karze, gdzie wskazywano także na możliwość leczenia w warunkach osadzenia, a następnie na możliwość oczekiwania na zabieg w takich warunkach, bez wpływu na stan zdrowia powoda. Przeprowadzone w sprawie dowody wykazały, że do uszkodzenia stawu kolanowego lewego u powoda doszło jeszcze przed osadzeniem, bowiem w 1998 roku, i to ten uraz, który spowodował trwałe uszkodzenia stawu, jest przyczyną objawów zdrowotnych u powoda, nie zaś zdarzenie z dnia 20 czerwca 2016 roku. Wskazać należy, że opisane powyżej czynności, które podejmowano wobec powoda, są tylko potwierdzeniem prawidłowego zachowania, a nie zaniechania, po stronie pozwanego. Nadto, sami świadkowie, zawnioskowani także przez powoda, nie potrafili w pełni potwierdzić okoliczności tego, czy faktycznie powód odczuwał negatywne konsekwencje w związku z urazem kolana. Dodatkowo podzielić trzeba pogląd pozwanego, iż w niniejszej sprawie powód nie może skutecznie kwestionować decyzji sądu penitencjarnego co do odmowy udzielenia przerwy w karze, albowiem temu służą środki w postępowaniu przed sądem penitencjarnym, które zresztą powód składał, ale nie okazały się one uzasadnione. Ponadto, były to przecież prawomocne decyzje nie Aresztu Śledczego w B., lecz Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, który nie był wskazany jako statio fisci pozwanego Skarbu Państwa w tej sprawie. Zatem reasumując tą część rozważań, nie spełnione zostały żadne przesłanki z art. 415 kc, aktualizujące zasądzenie odszkodowania. Brak bowiem jakiegokolwiek winy, czy nawet – jak w przypadku błędów medycznych – wysokiego stopnia uprawdopodobnienia takiego zachowania pozwanego, które mogłoby doprowadzić do braku właściwego leczenia, a tym samym do szkody powoda, nie wspominając o adekwatnym związku przyczynowym, którego także w niniejszej sprawie brak, na co wskazuje jednoznaczna opinia instytutu, odwołująca się w tym zakresie do pierwotnego urazu z 1998 roku. Nie można także stwierdzić, aby w

tym zakresie doszło do naruszenia dobra osobistego w postaci oczekiwania należytego leczenia. W ramach katalogu z art. 23 kc dobrem osobistym jest prawo do zdrowia, zaś kwestia należytego leczenia należy raczej oceniać w ramach właśnie ewentualnego roszczenia z art. 415 kc, czyli poprzez zbadanie, czy postępowanie w tym zakresie pozwanego było uzasadnione, czy nie zaniechał on wymaganych działań. W ocenie Sądu powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego w tym zakresie.

W zakresie żądania o zadośćuczynienie powód powołał się na naruszenie dobra osobistego, w związku z osadzeniem w jednej celi z osobami chorymi. Przypomnieć zatem trzeba, że z utrwalonej wykładni art. 448 kc, potwierdzonej licznymi orzeczeniami Sądu Najwyższego wynika, że osoba dochodząca zasądzenia zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych powinna wykazać jedynie fakt naruszenia jej dobra osobistego. Wykazanie tej okoliczności uruchamia domniemanie wynikające z art. 24 § 1 kc, że naruszenie tego dobra było bezprawne. Zatem, aby uwolnić się od odpowiedzialności, to na pozwanym, jako naruszcycielu dobra osobistego, spoczywa ciężar udowodnienia, że jego zachowanie nie nosiło cech bezprawności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 roku, V CSK 431/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 13). Jednocześnie ewentualna odpowiedzialność Skarbu Państwa na podstawie art. 448 kc za krzywdy wyrządzone naruszeniem dobra osobistego nie zależy od winy, tylko od niezgodnego z prawem działania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 roku, III CZP 25/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 15, wyrok z dnia 19 października 2011 roku, II CSK 721/10, Lex nr 11022655).

Uwzględniając powyższe uwagi natury ogólnej, rzeczą powoda w niniejszej sprawie było skonkretyzowanie dobra osobistego, w ramach którego, w swojej ocenie, doznał uszczerbku, a także wykazanie, że w określony sposób zostało ono naruszone. Po udowodnieniu tych okoliczności należało ewentualnie rozważyć istnienie przesłanki bezprawności, warunkującej stwierdzenie naruszenia dobra osobistego w myśl art. 24 § 1 kc. Nawet jednak to nie przesądza jeszcze o tym, że automatycznie zasadne staje się roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne, co wprost wynika z brzmienia przepisu art. 448 kc.

Podnieść należy, że powód nie wykazał faktu naruszenia jakiegokolwiek dobra osobistego ze strony pozwanego. Zauważyć trzeba, że sam powód w tym zakresie powoływał się na sytuację hipotetyczną, związaną z ewentualnym zakażeniem chorobą od innego osadzonego, do czego nie doszło, co wynika z treści sprecyzowanego żądania pozwu. Wskazać dalej trzeba, że w katalogu dóbr osobistych z art. 23 kc, podlegających ochronie, nie ma dobra w postaci obawy o utratę zdrowia czy prawo do życia bez stresu, a jedynie na takie powoływał się powód. Dobrem osobistym jest zdrowie, a to nie zastało naruszone w tych okolicznościach osadzenia powoda. Po pierwsze, przypomnieć należy że na kanwie Kodeksu karnego wykonawczego, osadzenia danej osoby w celi dokonuje się poprzez kryteria, określone w art. 110 § 4 kkw, zatem wyłącznie zalecenie lekarskie może wskazywać na inne osadzenie skazanego chorego. Pozwany w niniejszej sprawie wykazał, że osadzenie powoda także z osobami chorymi, nie było bezprawne, albowiem przepisy kkw nie uzależniają umieszczenia osadzonych w jednej celi od kryterium istnienia choroby. Nie istnieje obowiązek izolowania osadzonych zdrowych od chorych, podobnie jak to ma miejsce w warunkach wolnościowych, w których obywatele co do zasady w takich sytuacjach nie są od siebie izolowani. Co więcej, funkcjonariusze jednostki penitencjarnej nie mają obowiązku informowania o tym innych osadzonych, albowiem narażałoby to na naruszenie dóbr osobistych tych osób. Nadto, na podstawie art. 108 § 2 kkw skazany jest obowiązany poinformować niezwłocznie przełożonego o zagrożeniach dla jego bezpieczeństwa osobistego oraz unikać tych zagrożeń. Tymczasem z treści rozmów z psychologiem powód nie zgłaszał jakiegokolwiek zagrożenia w związku z osadzeniem z osobami chorymi, jego stan psychiczny oceniony był na wyrównany, bez większych uwag, raz zgłosił zapytanie o możliwość przebywania w jednej celi, ale bez uzasadnienia i uwag co do uzyskanych wyjaśnień. Także z treści zeznań świadków wynika, że każdy z osadzonych starał się zachować względy bezpieczeństwa. W konsekwencji należało uznać, że brak jest konsekwencji w aspekcie psychicznym po stronie powoda z uwagi na osadzenie z osobami chorymi, i w tym zakresie twierdzenia powoda miały wyłącznie charakter subiektywny.

Czyniąc uwagę natury ogólnej podnieść trzeba, iż przyjęte w Areszcie Śledczym w B. warunki co do warunków w pomieszczeniach mieszkalnych, czy też pozostałe ograniczenia regulaminowe siłą rzeczy muszą łączyć się z pewnymi niedogodnościami dla osadzonych w porównaniu do warunków, które na tym polu występują poza jednostkami penitencjarnymi. Ponadto stwierdzić należy, że odczuwalny przez osadzonych dyskomfort codziennego

życia w izolacji więziennej jest normalnym elementem odbywania kary pozbawienia wolności, czy też stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, z którymi powód powinien się liczyć popełniając przestępstwo. Odbywanie kary pozbawienia wolności jest ze swojej istoty immanentnie związane z ograniczeniami i niedogodnościami, typowymi dla warunków izolacji. W konsekwencji wprowadzie warunki osadzenia powinny odpowiadać minimalnym standardom przewidzianym w przepisach, niemniej nawet drobne nieprawidłowości, nie uzasadniają automatycznie ewentualnego roszczenia o naruszenie dóbr osobistych (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 23 maja 2013 roku, I ACa 41/13, Lex nr 1324710). Ponadto pewne uciążliwości lub niedogodności związane z samym pobytem w zakładzie karnym, a polegające na niższej niż oczekiwana jakości warunków nie mogą świadczyć o naruszeniu dobra osobistego w postaci uchybienia godności osadzonego w zakładzie karnym. Zasądzenie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych ma charakter fakultatywny i musi uwzględniać całokształt okoliczności sprawy (tak z kolei Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 8 maja 2013 roku, V ACa 194/13, Lex nr 1353703). Sąd stoi na stanowisku, że subiektywny odbiór opisywanych przez powoda niedogodności był podyktowany brakiem jego akceptacji dla sytuacji, w jakiej się znalazł niż czynnikami obiektywnymi.

W konsekwencji powyższego nieuzasadnione było także żądanie powoda ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość, z braku interesu prawnego, skoro Sąd ustalił, że do tej pory roszczenia majątkowe powoda nie są uzasadnione, z braku przesłanek negatywnych po stronie pozwanego.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd na podstawie art. 415 kc, art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc i art. 189 kpc a contrario powództwo w całości oddalił (punkt 1 wyroku).

Sąd zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, w ramach zwrotu kosztów procesu, koszty zastępstwa procesowego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, z uwagi na nieuzasadnione twierdzenia powoda w tej sprawie, na podstawie art. 98 i 99 kpc oraz stosowanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (punkt 2 wyroku), mając na uwadze przedmiot żądania w zakresie warunków odbywania kary pozbawienia wolności. Z kolei o kosztach pomocy prawnej świadczonej powodowi z urzędu Sąd orzekł na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (punkt 3 wyroku), zaś na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych obciążono Skarb Państwa kosztami sądowym (punkt 4 wyroku).